

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O DOMÁCÍCH MAZLIČCÍCH

čte | ní /
pro
prv | ňáč
ky

bambóok

Další zábavná dobrodružství zvířecích hrdinů

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O DOMÁCÍCH MAZLIČCÍCH

čte ní
pro
první
krát

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Václav Bárta

KNÍŽKA O DOMÁCÍCH MAZLÍČCÍCH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 724. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 64

Vydání 1., 2026

Výtiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2026

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2026

ISBN 978-80-271-8758-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-6579-7 (print)

Obsah

Předmluva	6
Pes	11
Papoušek	15
Králík	21
Rybička	25
Morče	31
Kočka	37
Želva	41
Blecha	47
Křeček	53
Andulka	57
O autorovi	63

Předmluva

Máme dva psy. Nejsou ani malí, ani velcí. Psí rasu vám nepovím. Co vám ale povím, je, že jsou dvojčata. To vím určitě. Jednoho od druhého byste nerozeznali. A oba mají všelijaké nápady. A taky nepoznáte, který nápad je čí. A jak jsou oba zvědaví! A navíc zvědaví! Číst se zatím nenaučili. Ale pamatují si, o čem si lidé povídají. A co vidí a slyší v televizi, to už jim z hlavy nevypadne.

Nedávno u nás přišla řeč na sousedovic kočku. Běhala po naší zahradě. Děti si s ní hrály. Když ale shodila z okna květináč, manželka kočku nepochválila. Řekla, že když si někdo pořídí kočku domácí, má ji držet doma. Jenže sousedka se nedala. Přece ji nemůže držet doma na řetězu. A tak pro ni měla manželka doporučení. Ať si radši pořídí zvíře, které po cizích zahradách neběhá. Třeba želvu. Nebo akvarijní rybičku. Došlo i na morče, pak na křečka.

Nakonec napočítaly dobrou desítku domácích mazlíčků. Když debata přestala dámy bavit, šly si po svých. A tím to mohlo skončit. Ovšem to by je nesměli poslouchat naši dva psi.

Začali nad tím mudrovat. A došli k tomu, že každé doma chované zvíře by mělo mít svá práva. Ne ta, která mu dávaly nazlobené sousedky. Ale svá, podle vlastních potřeb.

Jak jsem už říkal, naši psi věděli svoje. Hlavně o světě lidí. A tak je napadlo, že by mohli dát zvířata nějak dohromady. A protože byli naši dva bratři psi činu, svolali setkání. Pozvali na něj vybrané domácí mazlíčky.

Měli úvodní dvojslov. „Ještě před volbou předsednictva,“ řekli, „by bylo třeba definovat jeho právní podobu.“ Šlo o to, kdo bude o problémech doma chovaných zvířat jednat. Jestli to bude sdružení nebo třeba spolek. A jak se bude jmenovat. Ať si k tomu řekne každý své.

První se přihlásilo morče. „Novákovíc Andulka mi říká Kamarádko. To by se mi líbilo pro všechny. Tak já navrhuji sdružení Kamarádi.“

Poté se přihlásil králík. „Toník Procházek mi říká ty můj Divochu. Třebaže jsem králík domácí. Je v tom velká porce lásky. Tak já bych navrhl spolek Divochů. Co říkáte?“

Dál si vzala slovo bojovnice pestrá. Řekla, že jako ryba toho většinou moc nenamluví. Ale tentokrát jí to nedá. „Mně říkají Krásko. Takže jsem pro spolek Krásky.“

Postupně se pak hlásili další účastníci setkání. Kočka navrhla sdružení Mazlíčka. Želva spolek Rychlonožky. Svoje přidali křeček, kterému říkali doma Čověče, a rosnička, která slyšela na Raníčko. A taky blecha, která slyšela na Štípalku. Zatím každý hlasoval pro sebe. A když se to nakonec spočítalo, polovička byla pro sdružení a druhá pro spolek.

Z toho plyne, že konečné rozhodnutí bylo na našich psech. Byl to málem zázrak, ale nakonec se domluvili a přihlásili se do debaty jedním hlasem. Řekli toho víc, ale já povím to podstatné.

„Vaše názvy se nám zdají poněkud zavádějící. Většinou by posloužily hlavně svému na-vr-ho-va-te-li. Proto navrhujeme název obecnější. A taky současnější. Užívají ho lékaři, obchodníci, řemeslníci, hudebníci a další. Budeme tedy asociace.“

„Asociace domácích zvířátek, to je hezké,“ volali všichni přítomní.

Ale poslední slovo měli znovu naši psi.
„Děkujeme za podporu, ale máme ještě jedno vylepšení: ASOCIACE NAŠI MILÁČKOVÉ!“

A u toho už zvířátka zůstala.

Pes

Naši dva psi ze všeho nejradši chodí do kina. Do mul-ti-ki-na ne, tam by je nepustili. Máme u nás ale letní kino. A tam to jde. Mysleli jsme, že mají rádi ty živé obrázky na plátně. Obzvlášť když dávají film o zvířatech. Nebo o psech, to by přece nemohli vynechat.

Napadlo by vás, že obliba návštěv kina může mít ještě jiné důvody? A možná důležitější, než samotné filmy? Něco takového jsme nejdřív ani my netušili. Ale začalo nám to postupně docházet.

„Chodí nám do sklípku nějaký loupežník,“ řekla mi nedávno žena. „Minulý pátek jsem koupila pytel brambor. A dneska je jich sotva na pár bram-bo-rá-ků.“

Dali jsme si těch pár bramboráků. A nechali jsme zatím loupežníka loupežníkem. Už by tam neukradl ani jeden brambor.

Pár dní nato chtěla žena smažit řízky.

„Budeš mít neděli bez řízků,“ řekla. „Říkala jsem ti, abys koupil olej na smažení. Na vodě řízky neusmažím. Budeš mít k obědu suché brambo...,“ chtěla vtipně dokončit řeč, ale došlo jí, že by to byl špatný vtip.

Bránil jsem se, že jsem olej v krámu koupil. A dal jsem ho do špajzu.

„Hmm,“ vzdychla, ale moc mi nevěřila.

Odpověděl jsem, že si ukrojíme chleba a uděláme si míchanici z vajíček. Chleba byl, vajíčka jsme měli, ale nůž jsem nenašel. A tak jsme jedli neosolenou míchanici, protože sůl taky záhadně zmizela.

Na začátku jsem vám prozradil, že máme dva psy. Jejich psí rasu jsem neuvedl, protože ji neznali ani oni dva. Mohlo by vám být divné, že nemají jména jako jiní psi. Říkáme jim Psi, protože si to přáli. Vážně, to si nevymýšlím. Můžete se jich zeptat, hned je zavolám.

Volám, volám, ale naši psi Psi nikde. Ve stavení nejsou, ve stodole nejsou, na zahradě nejsou...

Neuhádnete, kde jsou. Vzadu na dvoře máme letní kuchyni. Ani si nevšimli, že oknem pozorujeme, co tam dělají. Tak byli zabraní do díla. Jeden tahal z pytle ukradené brambory a krájel je mým nožem na plátky. Druhý je solil a smažil v oleji ze špajzu.

Uhodli jste, co naši dva psi dělali? Ano, smažili si
bramborové chipsy!

A víte už, proč chodili tak rádi do kina? To si
určitě domyslíte. A básnička vám to potvrdí.

Máme v chalupě dva psy,

oba jmenují se Psi.

Oba dva psi – ti Psi

mají rádi chipsy.

Pro chipsy ti dva psi

trhají mi kapsy.

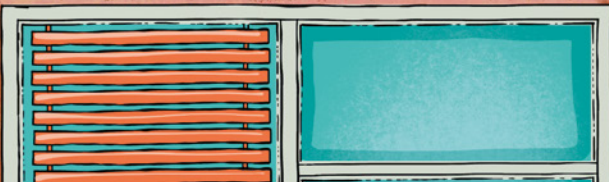
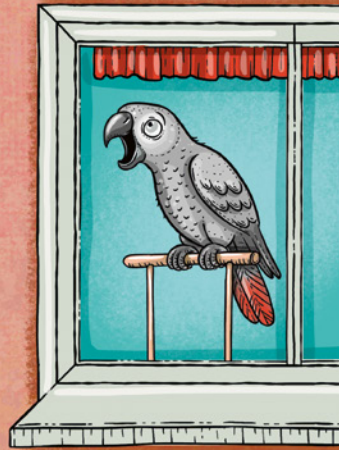
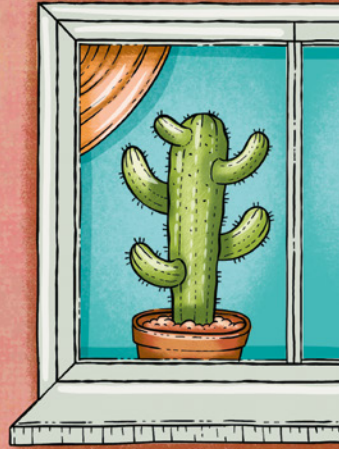
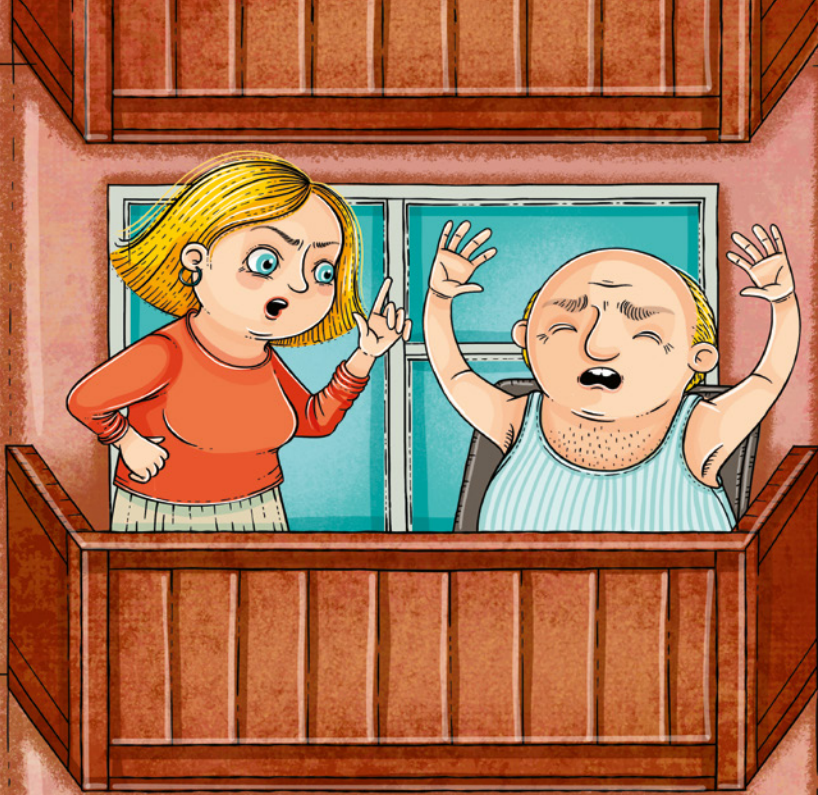
Papoušek

Zvláštní příběh o papouškovi žako mám od kamaráda našeho Honzy. Představte si, že vypravěčem tohoto příběhu je asi pat-nác-ti-le-tý kluk. Tak jdeme na to.

Ve škole jsme brali, že někteří ptáci se naučí pár slov z lidské řeči. Zvlášť papoušci. A z nich hlavně vysoce inteligentní papoušek žako. Říká se mu i papoušek šedý. Řekl jsem o něm tátovi. Táta to řekl mámě. A máma nebyla proti. Naši pořídili pěknou a taky pěkně drahou klec pro papoušky. A brzy se v ní pro-me-ná-do-val i žako. Nehýřil sice barvami, ale o to nám nešlo. Věřili jsme, že ho naučíme mluvit. A žako nás překvapil.

Brzy uměl říct dobrý den. Pár dní nato seděl na bidýlku a díval se na zprávy v televizi. Oznámil, že už dokáže pre-di-ko-vat počasí.

„Cože to povídá?“ řekla máma.

Sestra byla ve škole šprt. A tak mámě vysvětlila, že je to to samé jako před-po-ví-dat. Od toho dne jsme vždycky předem věděli, jaká nás čeká okluzní fronta. Nás s tátou ovšem zajímala spíš jiná předpověď. Jak dopadne v neděli zápas Slávie se Spartou. Díky žakovi jsme ve sportce vyhráli pěknou částku. Byli jsme na něj pyšní.

Jednou se stalo, že žako místo předpovědi prohlásil: „Hele, ty vado. Nejseš ty na hlavu?“

Naši zjistili, že to pochytil ode mě a od sestry. Papouškovi se nic nestalo. Ale nám se dostalo náležitého vysvětlení, že takhle spolu mluvit nebudeme. Moc to pomohlo. A žakův slovník byl zase v pořádku. Do té chvíle, než zachytil, jak si spolu pěkně povídají sousedi na vedlejších balkonech. To jsme pak žaka nepředváděli návštěvám tak často jako dřív.

Časem se ale všechno znovu urovnalo. A vypadalo to, že se přátelení s žakem vrátí do starých kolejí. Ale dopadlo to jinak. Jednou navečer seděl žako

na bidýlku u okna. Naši sousedi si znovu vjeli do vlasů. A náš táta je chtěl rozsoudit. Ale dopadlo to jinak. Ti dva se spojili a pěkně si to s tátou vyříkali.

A náš chytrý papoušek si všechno zapamatoval.
A k tomu, co už uměl, začal přidávat další slova.
Přes den to s ním ještě celkem šlo. Ale navečer
musel s klecí a vším vybavením do vedlejšího
pokoje.

Tak už jsme se s žákem před návštěvami
nechlubili. To jsme nemohli riskovat. Na závěr
alespoň přidám básničku.

Náš papoušek dřív, než usne,
mluví rád a mluví slušně.
Za papouška můžem ručit,
dokud visí přes klec ručník.
Pokud z klece spadne rouška,
neručíme za papouška.

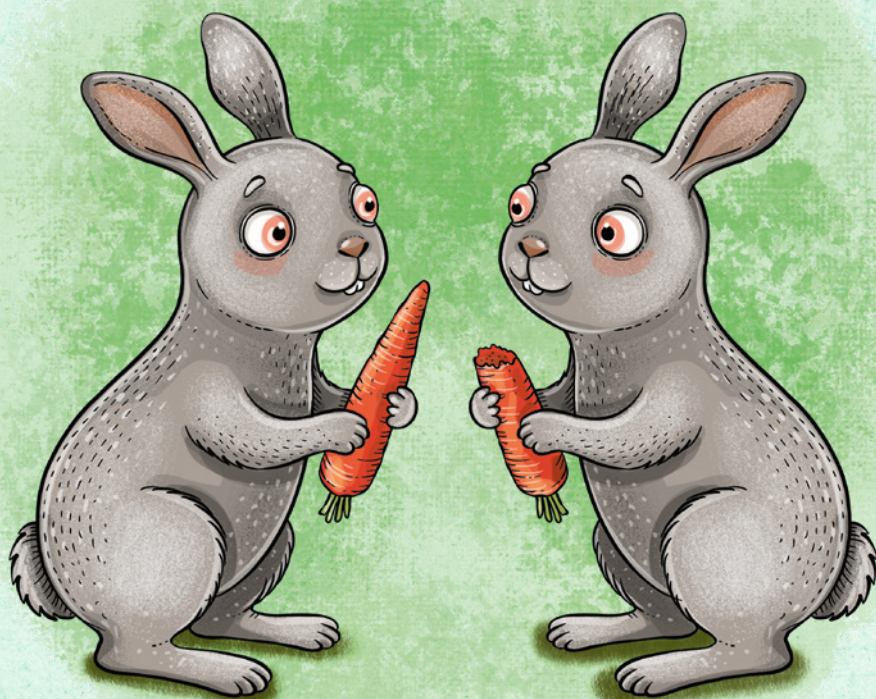
Králík

„Naše malá Anička dlouho škemrala. Přála si k šestým narozeninám nějaké zvířátko. Tenkrát mě ani nenapadlo, že by to mohl být králík. A dokonce hned dva,“ řekl mi můj přítel učitel, když se vrátil z letního tábora do školy.

Jeho králíčí příběh začíná v tom prázdninovém táboře sportovním odpolednem. A závodem na padesát metrů. Běželo vždycky osm závodníků. K velkému překvapení všech vyběhl s prvními závodníky taky králík. A další běh taky. Až nakonec vyhrál i finále! Zvláštní bylo, že králík vždy doběhl do cíle jako první. A chvíli nato stál znovu na startu.

„Má rychlé nohy,“ řekl pan učitel, „jsou k běhu přímo stvořené. Až tak, že se jim říká běhy. Všimněte si, jak při tom legračně vrtí ocáskem.“

Jeho povídání děti rozesmálo. Bylo vidět, že s králíkem bude legrace. Pak společně hráli na honěnou a nikdo ho nechytíl. Později na pikanou

a zase byl u pikoly první. Nakonec na schovku.
Děti prohledaly kde co, ale on se nejspíš schoval
do králičí nory.

Jako celkový vítěz všech soutěží měl nárok na sladkou odměnu. Přinesli mu z kuchyně svazek mrkve. V tu chvíli se k jídlu nahnul jiný králík. A najednou tu stáli dva králíci. Jeden jako druhý!

„A podívejme,“ řekl pan učitel. „Oni to jsou dva bráškové. Tak proto.“

Večer se děti u táboráku dozvěděly spoustu zajímavého. Třeba to, že pokud máma králice opouští noru, ucpe vchod trávou a listím. Ze všeho si odnesly ponaučení, které najdete v básničce na konci. Ale já teď musím to povídání vrátit na začátek.

Pan učitel si ty dva králíky oblíbil. A ti dva králíci si oblíbili pana učitele. A tak se stalo, že Anička dostala k narozeninám králíčka. Ale ne jednoho. Má doma dva chun-de-la-té mazlíčky.

Vidíte, zapomněl jsem vám říct něco důležitého. Kde se náš prázdninový příběh odehrával. Bylo to pod horou Králický Sněžník poblíž městečka Králíky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Knížka o domácích mazlíčcích.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.